

ANNA

STAROBINETS

HUNDI- KOOPAS

Vene keelest tõlkinud Toomas Kall

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:
Анна Старобинец
В логове волка
Зверский детектив
Клевер Медиа Групп, 2015

Illustreerinud Maria Muravski
Toimetanud Hele Pärn
Disainer Villu Koskaru

Esmatrükk vene keeles Clever-Media Publishers, Moskva

© Anna Starobinets, 2015
© Maria Muravski, illustratsioonid, 2015
Raamatu avaldamisõiguse vahendas Banke,
Goumen & Smirnova Literary Agency (www.bgs-agency.com).

Tõlge eesti keelde © Toomas Kall ja Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-187-4
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

I PEATÜKK, KUS KÕIK KUULEVAD KOHUTAVAT UUDIST

Oksakoha baar oli rahvast tulvil nagu alati. Need, kellele laudu ei jätkunud, sõid põrandalt. Vanem Mäger seiras kõõrdpilgul kahte baari lennanud kakku, kes olid sättinud end kõrvallaua alla ja imesid läbi kõrre hägusat kärbsekokteili. Mäger ise ei

langenud kunagi nii madalale. Istuma peab laua taga. Äärmisel juhul baarileti ees. Laua all kärbsekokteili juues sa lihtsalt ei austa iseennast. Aga sihukesed, nagu need kaks kakku, ei peaks muide üldse kärbsekokteili jooma, ja kui nad tema arvamust küsiks, siis ta ütleks seda neile ka näkku. Kui üldse keegi kärbsekokteili tundis, siis just Vanem Mäger. Ja ka kakke ta tundis. Maguskirbe kokteil käärima läinud toakärbestega oli salakaval jook. Kakk tellis selle ühe korra, siis teise ja kolmanda – ja ennäe, juba ta jorutaski oma kurbi rahvalaule, ja tema silmadesse valgusid mõttetud linnupisarad ...

„Mida teile?” röögatas kõrva ääres kelner Jott, kas lärmist üle karjudes või siis lihtsalt närvidest.

Mäger tuli Oksakoha baari alati reedeti. Ja sugugi mitte sellepärast, nagu poleks Tagametsas teist baari olnud – kuigi ega teist ei olnudki. Vaid lihtsalt sellepärast, et talle meeldis see koht – Oksakoht. Siin sai ennast pärast pikka töönädalat lõdvaks lasta. Pliu-pläu stiilis muusika saatel ennast vuntsist sikutada. Sõpradega lobiseda. Ja maitsvalt süüa. Näiteks peakoka firmarooga „Kivid ja kännud”. See oli suur, rasvane ja pehkinud, täis päikesepaistel kergelt üle suitsutatud vaklu ...

„Mulle palun „Kännud”...”

Ei. Ei. Ei. Ta oli ju lubanud endale, et teeb saleduskuuri. Võtab maha ülearuse rasva, rasva tõttu ta oli täiesti vormist väljas. Kuidas sa ajad taga kurjategijat, kui sul lotendab kaasa sihuke hulk mägrarasva?... Nii et sörkjooks ja väikesed toiduportsud. Kasuliku toidu portsud ...

„„Kivid ja kännud”?” täpsustas Jott riiakalt.

„Ei. „Kännud” vast siiski mitte ...”

„Otsustage ära!” pistis Jott kriiskama ja virutas tellimuste märkmiku põrandale. „Mida te ikkagi tahate? Teid on siin palju, aga mina olen üksi! Ma olen täiesti üksi! Ja kõik tahavad midagi! Issand jumal! Ha-ha-ha-ha-haa!”

Kelner Jott vappus naerust. Jott oli väga kõikuva psüühikaga koiott. Tavaliselt kasvas tema naer üle nutuks. Ja ikka õnnetu lapsepõlve pärast. Tema karja koiotid olid olnud Eesmetsa bandiidid. Omal ajal oli Vanem Mäger pannud neile korduvalt ette asuda paranemise teele, oli neid hoiatanud, et head nende kuritegelik elu ei too, aga teha ei saanud midagi – Eesmetsa kurjategijate suhtes tema volitused ei kehtinud ... Nii et ta võis anda ainult nõu – mille peale koiotid vaid põlglikult naersid. Kuni nad ükskord langesid teiste bandiitidega järveäärse piiriala pärast toimunud kokkupõrkes. Kõik ühe ööga. Peale Joti – temal õnnestus peitu pugeda, ta

oli siis alles laps. Kui Vanem Mäger tapatalgutele jõudis, võttis ta pisikese Joti ja tõi siia, Tagametsa, ning hoolitses selle eest, et teda võtaksid kasvatada seaduskuulekad loomad. Et ta ei satuks kuritegelikule kõverteele ...

„Ha-ha-haa! Kord ühte, kord teist! Kord on kännud, siis ei ole kännud!” nuuksus Jott.

Kaks kakku olid suutnud end kärbsekokteilist lahti rebida ja jõllitasid Jotti oma nõrdinud ümmarguste silmadega. Ühe noka küljes rippus rasvane käärima läinud kärbes.

„Jäta hüsteerika, noormees,” ütles Mäger. „Võta ennast kokku. Ja mis teie jõllitate?” pöördus ta kakku poole. „Ei ole enne koiotti näinud või?”

„Väljakutsuvalt konfliktne käitumine,” kuulutas rippuva kärbsega kakk.

„Šokeeriv stseen,” konstateeris ilma kärbseta kakk. „Me saime raske trauma.”

„Me oleme kakud-advokaadid. Me nõuame kompensatsiooni moraalse kahju eest. Tasuta praadi peakoka poolt,” resümeeris kakk, kellel oli olnud kärbes, aga kes oli sellest nüüd ilma jäänud, sest kärbes kukkus lõpuks tema noka küljest põrandale.

„Tasuta praadi!” pistis koiott Jott ulguma. „Ma teen teist endast praegu prae! Laanepüü ananassidega! Tibu tabaka!”

„Tapmisähvardus,” lausus üks kakk.

„Tunnistajate juuresolekul,” vibutas teine oma nokka.

„Tagametsa politsei Vanema Mägrana,” sekus Vanem Mäger, „pean teile teatama, et meil Tagametsas on ühiskondlikes asutustes prügi maha ajamine keelatud. Selle eest karistatakse trahviga.”

„Meie ei aja kunagi prahti maha!” väljendasid kakud kooris oma meelepaha.

„Kärbes,” sõnas Mäger kaalukalt. „Te viskasite kärbse põrandale. Aga olgu peale, esimene kord ma annan teile andeks. Tagametsa on külalishahke paik. Aga nüüd on nii. Teie korjate oma kärbse üles. Ja sina,” pöördus Mäger Joti poole, „tood kakuhärradele maja poolt kingiks „Kivid ja kännud”.”

„Jälle kännud?” pistis Jott ulguma. „Kord on kännud, siis ei ole kännud, siis on kännud, siis ei ole ...”

„Jäta järele, ära soiu,” kähvas Mäger. „Nendele „Kännud”. Mulle vihmaussi-*carpaccio*. Aga minu sõbrale, kes peaks kohe tulema, too õige üks hiirelihapasteet sojaõliga ja ...”

„Mina võtan sama mis Mäger!” oli Mägerkass, nagu ikka, märkamatu baari pugunud ning kargas nüüd taburetile otsekui paralleelmõõtmest. Alles teda ei olnud – ja juba on ta platsis, kõravad

peadligi, vurrud turris, saba pliu-pläu stiilis muusika taktis vonklemas. Ja tema koonul läigib kaks värskelt joonistatud musta niisket triipu.

„Mu noor sõber,” patsutas Mäger teda isalikult õlale. „Sinule minu roog ei sobi. Ma võtsin vihmaussi-*carpaccio* – niisama, kerge suupiste, et paksuks ei teeks ... Toored vihmaussilõigud on sinu liiki looma jaoks vale toit ...”

„Minu liik on mägerkass!” ütles Mägerkass väljakutsuvalt. „Mul on triibud! Mägratoit sobib mulle täiesti. Nii et andke aga mulle vihmaussi-*carpaccio*!”

„Ah või andke talle!” pistis Jott jälle karjuma, ja kakud-advokaadid kõõksatasid, nagu oleks kärbsekokteil neile kurku läinud. „Tooge talle seda, ei tea mida! Kas siis hiire või ussi või vihma või pärmi! Kord ta on kass, kord ei ole!...”

„Mina olen Mägerkass,” ütles jonni täis Mägerkass. „Tagametsa politsei Noorem Mäger. Ja ma võtan *carpaccio*.”

„Kaks vihmaussi-*carpacciot* viiendasse lauda!” läks Jott unnates kööki. „Ja „Kivid ja kännud” seitsmenda laua alla maja poolt kingituseks, et see neil kurku kinni jääks!...”

„Konnad krooksuvad,” ajas Mägerkass oma kolmnurkse kõrva mingi kujuteldamatu nurga all kikki. „Ilmselt on midagi juhtunud.”

„Mõnikord krooksuvad konnad niisama,” kostis Mäger elutargalt.

„Aga äkki on mingi raske kuritegu!” kõlas Mägerkassi hääles lootus. Ta tahtis seda varjata, kuid ei suutnud.

„Kas sa tahaksid, et Tagametsas oleks toimunud raske kuritegu?” küsis Mäger karmilt.

„Ei, muidugi mitte,” tõmbas Mägerkass ühe silma kissi ning sügas närviliselt koonutriipu.

Jaa, muidugi. Ta oleks tahtnud, et Keegi oleks Tagametsas lõpuks ometi pannud toime tõeliselt

elajaliku kuriteo. Ta sai küll aru, kui tähtis oli kõigi metsaelanike jaoks nende rahulik ja ohutu elu täis vastastikust usaldust ... Aga kõik need pisikesed, arglikud korrarikumised, millest koosnes tema tööine argipäev – kuidas see oli teda ära tüüdanud. Seedrikäbi vargus, legendikult koristamata sõnnik, sabast välja kistud sulg – keda see huvitas? Neis kuritegudes ei olnud ei fantaasiat, ei jultumust ega julma salakavalust. Mitte säärase kurjategijate tabamisest ei olnud unistanud Mägerkass, kui ta Tagametsa politsei teenistusse oli läinud ...

Koiott Jott pani *carpaccio* taldrikud nende ette nii kõva kolksuga, et tooreste ussikeste tükid pude-nesid lauale ning hakkasid mõttetult pääsemislootuses aeglaselt laiali roomama.

„Raske kuritöö on alati õnnetus,” heitis Vanem Mäger Jotile kõõrdpilgu, korjas laualt minema roomavad tükikesed osavasti kokku ja pistis suhu. „See on kellegi tragöödia. Kellegi kaotus. Vahel koguni kellegi surm. Kas sa saad minust aru, Mägerkass?”

„Saan aru,” vaatas Mägerkass kurva näoga oma taldrikut. Usse süüa polnud mingit tahtmist. Ta haakis loiult tükikese *carpacciot* küüne otsa – tükikese, mis tundus teistest natuke elusam, tõmbas selle taldrikust välja ning hakkas seda käpaga lauaserva poole nügima.